

Un prólogo que non atopou libro

Xesús Rábade Paredes

Formas de citación recomendadas

1 | Por referencia a esta publicación electrónica*

RÁBADE PAREDES, XESÚS (2011 [1988]). “Un prólogo que non atopou libro”. *Dorna*: 13, 98-100. Reedición en *poesiagalega.org*. *Arquivo de poéticas contemporáneas na cultura*.
<<http://www.poesiagalega.org/arquivo/ficha/f/177>>.

2 | Por referencia á publicación orixinal

RÁBADE PAREDES, XESÚS (1988). “Un prólogo que non atopou libro”.
Dorna: 13, 98-100.

* Edición en pdf en *poesiagalega.org* dispoñíbel desde o 25 de xaneiro de 2011 a partir do arquivo facilitado polo autor/a ou autores/as. Cabe a posibilidade de que existan diferenzas —derivadas do proceso de edición orixinal— entre este texto en pdf e o publicado no seu día.

Desexos de posesión insinuados propician a identificación do *eu lírico* coas criaturas mariñas. E ahí un certo erotismo refreado (corpo, labios, ventre) que aflora en ocasións neste sostido acento de desolada perda. Pero é este sentimento –desolación, tristeza– que lle confire unidade e cohesión a *Palabra de mar*, discurso reincidente, se ben con variacións, nun tema único, feito que o contamina dun certo ton monótono.

Así pois, concepto da existencia como ruína ou ermo (“non é humana esta anguria pola tarde”), hiperbolización de desespero (“sulagada nunha noite sen abrente posible”), constatación do medo, do desamor, da ausencia, da soidade, da tristeza e da morte son obsesións poéticas constantes neste libro inicial da nosa autora. Tal insistencia na desesperanza crea quizais por veces nesta obra unha contrapartida perigosa: a da excesiva reiteración léxica.

E finalmente, quero dicirlle a Ana que en *Palabra de mar* (case nunca carente de emotividade e forza, de imaxes novidosas, largamente suxestivas e connotadoras) boto de menos nalgúns ocasións maior depuración e riqueza expresiva, máis esencializado e tal vez unha escritura máis definitiva. Porque a comunicación poética lógrase tanto pola palabra canto polos silencios elocuentes que a rodean, e Ana Romaní conta con suficiente capacidade de penetración e cunha experiencia vital rica e interiorizada como para eludir certos perigos da escritura. Oxalá no sucesivo ferman aínda con maior temperatura os poemas da autora. Debe saber resistir a tentación que ó meu xuício segue ameazando con insistencia xa alarmanete a algúns cantores da promoción máis nova. Refrómese ó discurso *culturalista* porque si, á incapacidade de superación do superficial ou manierista, á impertinencia e á pedantería.